

TOHLE BYLO VÁŠNĚ NAPOSLED!

Pondělí, 21. prosinec 2015

Prolítáváte si vztahy jako squashový míček, občas se odrazíte ode zdi ke zdi, odskočíte od rakety a jenom se zachechtáte. Ale čím víc se smějete, neváháte kroutit hlavou nad tím, že vaše nejlepší kamarádka se bláznivě za vás dočasně, navíc kolegy a přátelům si to své "tohle se mi nikdy stát nemůže"; tím rychleji se blížíte okamžiku, kdy pochopíte, že nikdy se nemůžete stát nikdy.

Chlap z řady PROHIBITION se rychle vstěbá pod káň, ale dlouho a pomalu ji opouští. Sebekritická potichu a pokud možno pouze v černé tmě si poznávám, že na tomhle chlapovi jsem ulítávala od začátku. Moje proklínaná slabost pro ramena přes celá záda se rozrostla o slabost pro sekuričky. Usínám k ránu. Od té doby, co znám Filipa, často usínám k ránu. Teda pokud za často považuji dvě rána v týdnu, kdy má Kamila službu a Krtko spí u babičky. Filip si totiž před deseti lety pořídil manželku a syna. Slavíme moje narozeniny. Z posledního baru nás vyhodili, venku je sníh. Chci se koulovat, ale jak se mi poskládaly nohy. Přistanu na zadku a vůbec se mi nechce vstávat, natož se mrcasit přes lůžko do vlastní postele. Právě teď na ní vůbec netrvám, ke stěně by mi stačilo, kdyby to tolik nestudilo. Hop, vstávat, jde se spát. Hájinka ale nečeče, dokonce brání zvolit smrt podchlazením. Zvedá mě ze země a přehazuje přes rameno jako pytel brambor. To snad nemyslíš, vážně, vztekám se, kopu nohama, ale zároveň se dusím smíchy. Koukám do jeho zad, občas na zem a je mi jasné, že z téhle výšky padat nehodlám. Trochu se zklidním, navíc jsem zvědavá, jak dlouho mě hodlá poponájet. Má to promyšlený, bydlí ve vedlejší vchodě. Přímé hledání klíče dojde k menší kolizi a já se praštim do hlavy o skleněnou výplach. Já umím chodit, okamžitě mě postaví na zem. Jo? Sem si ani nevím. Takže zůstávám tam, kde jsem. Na protest zařnu zase kopat nohama. Jak myslíš, já bych to sice nedělal, ale koneckonců, ty spadneš a nameleš si. Na zem mě postaví až v předsíni. Zkouším si sundat boty, ale ve stoje mi to rozhodně nejde. Kecnu s sebou na koberec. Prej že umí chodit, přehazuje se nade mnou Filip. Já bych měla chodit, ne si sundávat boty, odseknu, podívám se nahoru a zařnu se chechtat taky. Když dokončím operaci se zouváním kozaček a pokouším se zvednout, zase se ocitám v poloze pytel brambor. Sem chtěla jenom pomoc vstát, završím, ale dál už se nehádám, stejně to nemá cenu. V ložnici mě odloží na postel a jde pro nádobu do kuchyně. Za tu chvíli, než donese pití, se mi podaří vysoukat z dřív. Podává mi skleničku a tričko. Kouknu se na ponožky, nechápavě. To je na spaní. Hmm, tak teda půjdeme spát, přistupuji na jeho hru. Otoč se, musím se převléct. Navlékám se do jeho trika s jistou pomstychtivou kodolobostí, používám totiž výraznou voňavku a jak tohle bude vysvětlovat manželce, to nevím. Vleze si ke mně pod deku a najednou začne lechtat. Převalujeme se, poňuchujeme, chvíli se líbáme a zase poňuchujeme. Chtěla bych si dneska jenom povídat. Pro ne, změna je život. Vypráví mi o Kamile, jak je mu lhostejná, jak už spolu nespí, jak zůstává jedině kvůli Krtkovi, jak ji pustí k vodě, jen co Krtko bude trochu starší. Taky jak se do mě zamiloval hned poprvé, co se se mnou miloval a jak na mě ujíždí. Užasně se to blabla poslouchá, dneska tomu dokonce i věřím. Tulím se, mazlím se, odmítám myslet na ráno. Ví pro. Ráno mě budí rychlá pusa lípnutá kam za ucho a jeho "Děle, musíme vypadnout, za chvíli dorazí Kamila." Tomu říkám přímým raketovým návratem do reality. A kdybych náhodou nepochopila, stačí mi jeden pohled na jeho nervózní pokukování po hodinách a rozpačité muchláni trika, ve kterém jsem spala. Vztekla mu ho vyrvu z ruky, mrsknu s ním do batohu a táknu: Vypraný vrátím. Vyletím z bytu jako furie a stepuju u výtahu, vchod tohoto domu se totiž zamyká, takže bych stejně šla u něj. Sjíždíme dolů, nasedáme do auta a jedeme do práce. V duchu se zařkávám, že tohle bylo vášně naposled, co jsem s ním měla, že to nemám zapotřebí a tak dál. Vydrží mi to přesně do první Creperii a jeho prvního omluvného úsměvu. HAJKA